

VLADO BULIĆ

a szomszéd faluban (mert én falusi vagyok)
él egy hibbant főszer

a háború alatt verseket írt
népi tízeseket
Tuđman elnök tiszteletére
sokan műveltek ilyesmit
akkoriban szűkebb pátriámban

a faszit mégis hülyének
nézték

kivéve az öreg Ivant, aki szerint:
„Bár tényleg hibbant, de istenemre, mégis egyben vannak.”
mármint hogy jók a rímek.

a trendy költészethez
nem sokat konyít
de ettől még Ivan
de facto művész.

a barackfái minden évben bőséggel teremnek.

P.S.: elnézést kérek Naklice lakóitól
akik mást gondolnak Ivan barackfáiról.
ezt csak poénnak szántam.

P.P.S.: elnézést kérek Ivantól az előbbi
elnézés miatt.
ezt csak azért írtam
hogy a poén ne legyen annyira ócska

korábban
harcos, kalandor és homokbányász volt Mate U.
végül kiküzdött magának
egy állást a helyi vágóhídon.

aprópénzért dolgozik
és mindig van nála pálinka.

lehúz egy-két kortyot.
elővezeti a bikát.
láncokkal
a bal és
a jobb oldali falhoz köti.

egy ideig mereven nézi.
aztán megemeli a vaskalapácsot (a bikának nincs esélye).
és teljes erővel a szarvak közé sújt.

a bika térdre esik.
Mate még egyszer lesújt.
a bika összerogy.

Mate tovább üti
a bika kinyúlik
Mate folytatja:

„Baszom”
PAFF!

„a jó kurva”
PAFF!

„csetnik”
PAFF!

„anyádat!”
PAFF!

majd letörli az izzadságot.

előveszi a kését.
még egy kortyot iszik
és az elterült bikának átvágja a torkát.

mintha tűzoltócsőből
fröcskölné a vér.

előveszi az üveget.
a döglött bika farára ül
iszik és
nézi a vért
ahogy a lefolyón elszivárog.

a töltésen egyszer
belém kötött három főszer.

honnét jövök, kérdezte az egyik.
„Bazmeg”, mondtam, „Splitből.”

cigijét erre az arcomba nyomta
és könyökkel ütötte ki a fogam.

kezdett belejönni éppen
de így szóltam:
„Bocsásd meg, hogy kivetted a fogam,
és bocsásd meg, hogy Splitből jöttem.
Hazaengedsz?”

csalódott bennem.

„Ne szarozz már, küzdjünk meg ketten,
csak te meg én. Ők nem szólnak bele.”

„Sorry, tesó, de inkább hazamennék.”

(BESZARINAK LENNI JOBB MINT BESZARNI. – grafitti)

aztán elengedtek.

másnap elmeséltem Vecának az ügyet,
és ő megígérte, hogy „szarrá veri az első

zágrábi gecit, aki lejön Splitbe”.

és így is lett.

tanulság: nem árt néha elhallgatni
ezt-azt.

néhány évvel korábban
amikor először próbáltam
verset írni,
valahogy így nézett ki:

*Névtelen Szűzanyák
fehér menyasszonyi ruhában
a lassú sorvadás
keringőjét járják
magánforradalmak
édes dallamára:
mámoros gitárok
torz kijózanodások.*

*Unalmukban majd
újabb kísértő
félisteneket hoznak világra.*

megmutattam DRAGO-nak.
ő is mindig bekattan mondta
ha telezabálja magát ekivel
az ilyen falusi bulikon

azt mondta: „Vacakul vagyok.”
megkérdeztem: „Mi a baj? Mesélj.”

nem akart beszélgetni.

csak ennyit mondott még: „Egyedül vagyok itthon.”
úgyhogy elmentünk hozzá és keféltünk
(próbáltam nagyon jó lenni.)

aztán megkérdeztem: „Most már jobb?”

azt mondta: „Igen.”

felkelt,
rágyújtott,
a hűtőből
elővett egy Ožujskot és
egy húzásra kiitta a fél üveget.

ennyit a disznó férfiakról.

(2003)

DANYI ZOLTÁN fordításai

BRANKO VASILJEVIĆ

gyúrom a textust
akár a pogácsát
egy gyors zzzuppall
formálom a grammatikát piszoárokat
minőségi bort burzsoáziát
ő szüntelen felbuzog újra
az ajtón át a falból
kiugrik a foglalatból
felcsillan a hajban tányérban